

Arrest

nr. 286 950 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat aan verzoeker in het verleden een visum type C werd afgeleverd door de Spaanse autoriteiten.

Verweerder verzocht de Spaanse autoriteiten op 30 oktober 2019 om verzoeker, op grond van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), over te nemen.

Bij brief van 5 november 2019 willigden de Spaanse autoriteiten het overnameverzoek in.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 20 februari 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 9 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Bij arrest nr. 252 266 van 6 april 2021 verwerpt de Raad het beroep tegen de bijlage 26^{quater} wegens het verstrijken van de overdrachtstermijn en stelt vast dat de beslissing tot verlenging van de termijn werd genomen door een niet hiertoe bevoegd ambtenaar.

Verzoekers asielaanvraag wordt behandeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 20 januari 2022 de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus weigert. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad die bij arrest n. 276 960 van 2 september 2022 eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 25 mei 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 3 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 december 2022. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2022 werd ingediend en geactualiseerd op 22.09.2022 door :

*C., S. (R.R.: ...)
nationaliteit: Iran
geboren te Teheran op (...)1997
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 09.09.2019 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 07.09.2022 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 3 jaar – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst omdat hij bij een eventuele terugkeer gedood zal worden door zijn vader of opgesloten zal worden voor lange tijd. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij in zijn land van herkomst zou worden gedood door zijn vader of voor lange tijd opgesloten zou worden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Verder stelt betrokkene dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan aangezien hij bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zou zien in zijn persoonlijke ontwikkeling. Echter, betrokkene hoeft zich helemaal niet naar Afghanistan te begeven aangezien hij de Iraanse nationaliteit heeft. Hij dient zich te wenden tot de Belgische ambassade te Teheran (Iran) om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verklaart dat het politieke en sociaal- economische klimaat in Iran nog altijd niet gezond is en verwijst hiervoor naar een negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter, het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Iran geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Vervolgens stelt betrokkene dat vervolgingen niet noodzakelijk dienen plaats te vinden, maar dat deze ook toekomstig kunnen zijn in die mate waarin ze steunen op een redelijke vrees op dergelijke vervolgingen. Hij verwijst hiervoor naar een arrest van het Hof van Justitie d.d.17.02.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) als de RVV oordeelde dat aan betrokkene de subsidiaire bescherming diende geweigerd te worden. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een andere beoordeling wettigen dan die van het CGVS en de RVV. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren die zijn beweringen kunnen staven.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, temeer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie te bekomen, zouden worden tenietgedaan. Echter, er dient opgemerkt te worden dat dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde weldegelijk kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen er voor zou zorgen dat betrokkene minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn sociale banden en dat er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België, laat staan dat hij opnieuw op dezelfde plaats kan wonen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene deze bewering niet hard maakt. Het blijft bij hypothetische veronderstellingen waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, dat er bij zijn weten lastens hem geen strafonderzoek hangende is en dat hij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds juli 2019 in België verblijft, dat betrokkene werkbereid is, dat betrokkene een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd kan voorleggen bij Autoplus (...), dat betrokkene diverse lessen Nederlands heeft gevolgd, dat betrokkene steunverklaringen voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 4 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling overeen identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is¹ en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant² of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker

- ❖ *Is op een zeer sterke wijze geïntegreerd*
- ❖ *Werkt: hij heeft een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd*
- ❖ *Volgde reeds diverse lessen Nederlands.*

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoekers voerde bovendien in zijn verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde hij de diverse identiteitsdocumenten aan bij zijn verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

4. De situatie in Iran is allerminst veilig: verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Servië:

“(...)

Alle reizen naar Iran worden ten stelligste afgeraden. Belgische onderdanen dienen zich bewust te zijn van het risico op verhoren en willekeurige arrestaties. Recent werden verschillende westerlingen in Iran gearresteerd. De interne politieke context en de regionale situatie zijn bijkomende factoren die in rekening moeten genomen worden.

(...)

Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, stelt verzoeker dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een tijdelijke terugkeer een machtiging tot verblijf aan te vragen! Het valt werkelijk niet te begrijpen dat verweerster meent te kunnen een onderscheid maken tussen toeristische en niet-toeristische reizen!

5. Ter ondersteuning van haar stellingen blijft verweerster ook verwijzen naar de verzoeken tot internationale bescherming die verzoeker indiende en de beweerde ongeloofwaardigheid die uw Raad in de asielpcedure eraan hechtte. Echter hebben de verzoeken om internationale bescherming totaal andere toetsingscriteria dan een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet. Voor als vluchteling of subsidiair beschermde erkend te worden, moet verzoeker voldoen aan de bepalingen van art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet en de verwijzingen aldaar. Voor de aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet is dit niet het geval: het enige relevante criterium daarbij zijn de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk maken voor verzoeker om in het land van herkomst wettig verblijf voor België te verkrijgen. Elke verwijzing naar de onontvankelijk en ongegrond bevonden verzoeken tot internationale bescherming is dan ook niet dienstig: beide procedures (een verzoek om internationale bescherming enerzijds, een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet) hebben een andere finaliteit. De aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet is een residuaire bepaling, met andere woorden kan verweerster niet art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet onrechtstreeks gebruiken om verzoeker wettig verblijf te weigeren, anders komt ze daarmee in het vaarwater van de asielpcedure.

Geen enkele andere procedure is overigens van toepassing op verzoeker:

- ❖ *Een verzoek tot internationale bescherming blijkt onontvankelijk*
- ❖ *Een aanvraag ex art. 9ter is niet van toepassing: verzoeker is niet ziek.*

Verweerster beweert dat verzoekster mogelijk in het land van herkomst of bij de Belgische ambassade in Iran een verblijfsaanvraag wegens buitengewone omstandigheden kan indienen. Dit sneert: als de

buitengewone omstandigheden nu niet aanvaard worden, hoe zouden deze dan aanvaard worden wanneer verzoekster dezelfde omstandigheden aanhaalt bij haar machtiging om verblijf, ingediend in het buitenland?!

Bijgevolg dient verzoeker, op basis van de buitengewone omstandigheden die hij zowel hier als in zijn aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet heeft aangehaald, gemachtigd te worden om op het grondgebied te verblijven. Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het voorzichtigheids- en evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelswijze van verweerster, waarbij verzoeker eerst het land zouden moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Servië om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoeker zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verweerster maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoeker voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van zijn duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerster de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Verweerster wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

2.

Eveneens zou - indien verzoeker België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”

2.3 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld. Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker al lang in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Het is verder ook onbegrijpelijk dat verweerster kan oordelen dat in weerwil van de getuigenverklaringen verzoeker niet aantonen dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verweerster legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoeker.

Een gemiddelde aanvraag neemt bovendien minimum acht à tien maanden in beslag, al die tijd dient verzoeker hypothetisch ergens terecht te kunnen. Verzoeker kan niet op straat slapen tijdens zijn hypothetisch verblijf in Iran, hotels zijn voor minimum acht à tien maanden geen werkbare oplossing! Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers.”

2.4 De drie middelen worden samen behandeld wegens hun onderlinge samenhang.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In zoverre verzoeker wijst op het “*voorzichtigheidsbeginsel*” wordt aangenomen dat hij eveneens doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel wordt ten slotte geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat in zijn §1, eerste lid luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel *9bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker betwist deze beoordeling.

In zoverre verzoeker een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, moet worden opgemerkt dat hij hiermee nog niet concreet aantoonde dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

Verzoeker wijst er allereerst op dat hij zich, tijdens zijn verblijf in België op sterke wijze heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij beschikt over een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en hij volgde diverse lessen Nederlands. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze verschillende elementen in rekening zijn gebracht. Verweerder oordeelde evenwel dat de omstandigheden die betrekking hebben op de integratie in België de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. In de bestreden beslissing motiveert verweerder dienaangaande het volgende: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds juli 2019 in België verblijft, dat betrokkene werkbereid is, dat betrokkene een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd kan voorleggen bij Autoplus (...), dat betrokkene diverse lessen Nederlands heeft gevolgd, dat betrokkene steunverklaringen voorlegt) verantwoord zijn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Door slechts de elementen inzake zijn integratie te herhalen en aan te geven dat hij deze anders beoordeelt, toont verzoeker nog niet aan dat de beoordeling van het bestuur hieromtrent uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers loutere overtuiging dat deze elementen wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, is onvoldoende om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Er blijkt ook niet dat verzoeker in zijn aanvraag alsnog zou hebben geconcretiseerd waarom de elementen van integratie hem verhinderden om de aanvraag in te dienen bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Ook thans blijft hij op dit punt trouwens in gebreke. Met zijn uiteenzetting inzake de elementen van integratie gaat verzoeker er trouwens ook aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel handelt over de ontvankelijkheid van de aanvraag, en dus de vraag of het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen, en niet over de gegrondheid van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt aan te nemen, kan in de bestreden beslissing nergens worden gelezen dat de elementen van integratie niet in rekening kunnen worden gebracht bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker voert vervolgens aan dat verweerder onterecht op basis van de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst geen buitengewone omstandigheden heeft aanvaard. Hij verwijst in dit verband naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken die elke reis ten strengste afraadt. Verzoeker begrijpt niet dat verweerder een onderscheid maakt tussen toeristische en niet-toeristische reizen.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dienaangaande het volgende: *“Betrokkene verklaart dat het politieke en sociaal- economische klimaat in Iran nog altijd niet gezond is en verwijst hiervoor naar een negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter, het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Iran geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.”*

In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder heeft geoordeeld dat de risico-inschatting voor toeristen zoals die wordt gemaakt in het door verzoeker ingeroepen reisadvies niet noodzakelijk dezelfde is als voor nationale onderdanen van de betreffende regio. Het standpunt van verzoeker dat Belgische onderdanen die op reis gaan naar Iran eenzelfde risico lopen als Iraanse onderdanen die terugkeren naar hun regio kan niet overtuigen. Verzoeker gaat aldus al te gemakkelijk voorbij aan de evidente verschillen die er bestaan tussen beide groepen van personen en die de risico-inschatting beïnvloeden, in het bijzonder de afkomst uit en de vertrouwdheid met de regio voor deze laatste groep van personen.

Verzoeker betoogt ook dat verweerder niet kan verwijzen naar zijn verzoek om internationale bescherming. Om als vluchteling of als subsidiair beschermde erkend te worden moet verzoeker voldoen aan de bepalingen van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet terwijl voor de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dit niet het geval is. Beide procedures hebben ook een andere finaliteit. Verweerder kan daarom niet de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet gebruiken om zijn wettig verblijf te weigeren.

Verweerder verwijst aldus naar het volgende motief in de bestreden beslissing: *“Vervolgens stelt betrokkene dat vervolgingen niet noodzakelijk dienen plaats te vinden, maar dat deze ook toekomstig kunnen zijn in die mate waarin ze steunen op een redelijke vrees op dergelijke vervolgingen. Hij verwijst hiervoor naar een arrest van het Hof van Justitie d.d.17.02.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) als de RVV oordeelde dat aan betrokkene de subsidiaire bescherming diende geweigerd te worden. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een andere beoordeling wettigen dan die van het CGVS en de*

RVV. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren die zijn beweringen kunnen staven."

De Raad merkt op dat verzoeker op geen enkele wijze ingaat op deze beoordeling. Hij betwist niet dat hij de veiligheidssituatie in Iran reeds aanhaalde ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en deze niet werd aanvaard. Hij toont ook niet aan dat er sprake is van elementen die niet werden aanvaard om redenen die vreemd zijn aan de criteria voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van subsidiaire bescherming, of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van de asielinstanties. Verzoeker betwist ook niet dat in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming reeds is geoordeeld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en dat de globale veiligheidssituatie in Iran niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij betwist evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in dit verband wezenlijk geen andere of nieuwe elementen aanbracht.

Verzoeker herhaalt nog het door hem in de aanvraag gestelde dat hij het te gek voor woorden vindt dat hij zich moet begeven naar een land met een beduidend slechtere mensensituatie dan België om vanuit dit land een verblijfsaanvraag in te dienen. Hiermee toont hij evenwel niet aan dat verweerder de in de aanvraag ingeroepen elementen onterecht niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden of dat hij bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Hiermee kan verzoeker niet aantonen dat verweerder onterecht geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft vastgesteld indien hij dient terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de volgende motivering van de bestreden beslissing: *"Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen er voor zou zorgen dat betrokkene minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn sociale banden en dat er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België, laat staan dat hij opnieuw op dezelfde plaats kan wonen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene deze bewering niet hard maakt. Het blijft bij hypothetische veronderstellingen waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."*

Waar verzoeker stelt er geen garantie is dat hij zal kunnen terugkeren indien hij zijn aanvraag in zijn land van herkomst indient, kan verweerder worden gevolgd dat zijn betoog vooralsnog hypothetisch is. In zoverre verzoeker betoogt dat hij lange tijd in Iran zal moeten verblijven en tijdens dit verblijf alle banden met België zal verliezen, of nog dat alle argumenten voor een verblijfsmachtiging zouden worden tenietgedaan, merkt de Raad op dat hij vanuit het land van herkomst contact kan onderhouden met zijn voormalige werkgever in België, alsook met de mensen die hij in dit land leerde kennen. Verzoeker duidt niet waarom dit niet mogelijk zou zijn, zodat ook niet blijkt dat hij louter door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst alle banden met België zou verliezen of zijn argumenten voor een verblijfsmachtiging zou zien tenietgedaan. Indien verzoeker – zoals hij voorhoudt – duurzame banden heeft opgebouwd in België mag er toch ook net vanuit worden gegaan dat deze banden niet teloorgaan bij een tijdelijk verblijf in het land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging via de reguliere procedure. Het is verder evident dat in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog geen uitsluitel kan worden gegeven over de vraag of verzoeker daadwerkelijk zal worden gemachtigd tot een verblijf. Verzoekers betoog is op dit punt weinig ernstig.

Verzoekers betoog dat hij zich duizenden kilometers moet verplaatsen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging in te dienen, terwijl de beslissing op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats wordt genomen, lijkt verder eerder neer te komen op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Hiermee toont hij in geen geval aan dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden de grenzen van het redelijke is te buiten gegaan.

Verzoeker geeft verder aan dat hij tijdens zijn verblijf in Iran geen huisvesting zal hebben. Hij stelt immers dat hij niet op straat kan slapen tijdens zijn verblijf in Iran en hotels voor acht à tien maanden geen werkbare oplossing zijn. De Raad stelt evenwel vast dat niet blijkt dat verzoeker in het kader van

zijn aanvraag wees op problemen op het vlak van huisvesting indien hij de aanvraag moet indienen bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Er is bijgevolg sprake van nieuwe elementen die verzoeker voor het eerst in de huidige beroepsprocedure naar voor brengt en aan de hand waarvan hij geen onwettigheid of onregelmatigheid van de bestreden beslissing kan aantonen.

Voor zover verzoeker ten slotte van mening is dat er, alle elementen in hun geheel bekeken, goede redenen voorhanden zijn om hem te machtigen tot een verblijf, gaat hij er opnieuw aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel handelt over de vraag naar de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Hij toont niet aan dat zijn aanvraag onterecht onontvankelijk is verklaard, zodat een onderzoek naar de gegrondheid niet aan de orde was.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Verzoeker toont ook geen kennelijke wanverhouding aan tussen het algemeen belang en zijn particuliere belangen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De drie middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN